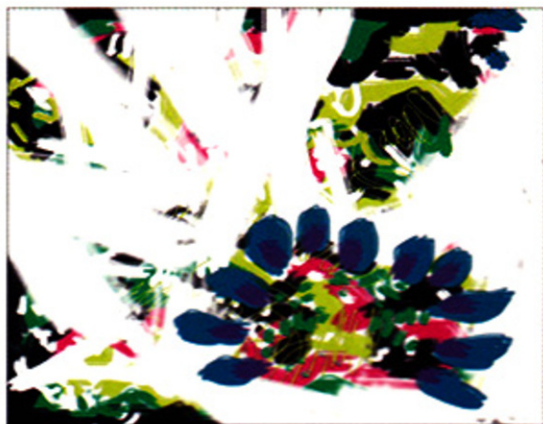

ရှင်သန်ကြမ်း
ထွက်ပုံ

အပူ

စုတ်ချက်ကြမ်း

မနက်ကိုးနာရီ ထိုးသောအချိန်တွင် သူမ၏ ပန်းချီခန်းထဲသို့ သူဝင်ခဲ့သည်။ စက္ကူဖြူအလိပ်များ သေသေချာချာ ဘောင်ကြက်ပြီး စီစီရီရီထပ်ထားသော ကင်းဗတ်စများ၊ ရောင်စုံဆေးဘူးများ၊ တစ်ခုမှ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်မရှိသော ဆွဲပြီးပန်းချီကားများ၊ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားများ နှင့် ပြည့်နှက်သော သူမအခန်းသည် စိတ်အိုက်မွန်းကျပ်ချင်စရာ နေရာတစ်ခု ဟု သူတွေးထင်မိသည်။ သူမကတော့ အဲသည် အခန်းကလေးကို မေးငေါ့ပြပြီး ရွှင်ချိုချိုအပြုံးဖြင့် 'ကြည့်စမ်း ကို၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ' ဟု မြူးမြူးလေး ပြောတတ်သည်။

အခန်းထဲမှ သူမသည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးပြီး အခန်းဝင်ပေါက် တံခါးမဆီ မျက်နှာမူကာ ပန်းချီကားတစ်ခုကို စိတ်ပါလက်ပါ ရေးဆွဲနေသည်။ သူမ၏ ဝင်စားဟန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အခန်းတံခါးပေါင်ကို မှီပြီး သူရပ်နေမိ၏။ ပန်းချီကားဆီ အာရုံစိုက်နေ၍ ထင့်။ သူမ၏ ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းများကစူးရဲနေသည်။ ပါးလျားသော မျက်ခုံးမျှင်တန်းကို တွန့်ကုပ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းများကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တင်းတင်းစေ့လို့ ပေါ့။ ခပ်ပါးပါးကိုယ်လုံးရှေ့ကို အနည်းငယ်ငိုက်၍ ရေးဆွဲနေသော သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပြတင်းမှ နံနက်ခင်းနေခြည် တိုးထိနေသဖြင့် နဂိုက သွေးဆုတ်နေသလို ထင်ရအောင် ဖွေးဖွေးဖြူသော သူမအသားက အနည်းငယ် ဝါဝင်းလာသလို ထင်ရသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ ဖြူဖျော့ပါးလျားတဲ့ မိန်းကလေး။ လူတစ်ယောက် မက်မက်မောမော တွယ်ငြိချင်စရာ အ

လှအပ ရှားပါးလွန်းသော သူမက ဘာကြောင့်များ သူ့ဇနီးမယားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသလဲ။ မှတ်မိသလောက် သူပြန်တွေးလျှင်တော့ တစ်ခန်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်း ရှေ့နောက်ခုံတန်းမှာ ထိုင်ပြီး စာသင်ခဲ့ရတာ၊ သူစကားပြောတိုင်း ရီဝေဝေ မျက်လုံးလေးတွေနှင့် ငေးမောနားထောင် တတ်တာတွေ သူကျောင်းပျက်သည့်အခါ အမြဲလိုလို တင်းတင်းစေ့ထေးတတ်သော နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ဟကာဟကာ စာတွေကို ပြန်ရှင်းပြတတ်တာ။ ပြီးတော့ သူ့ အပေါ်အမြဲအလိုလိုက် သည်းခံခဲ့တာတွေ ။ အင်းလေ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ သည် လိုဇနီးမောင်နှံဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာပဲ နေမှာ ပေါ့။ အခုလိုအချိန်မျိုးကျမှ အဲသည် အတိတ်တွေအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေလို့ လည်း ဘာများ ထူးခြားအကျိုးရှိလာမှာ တဲ့ လဲ။

အခုက ထူးခြားအကျိုးရှိသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့ အတွက် သည် အခန်းထဲ ဝင်လာ ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ သည် ကနေ့ ဝါဝါနှင့် တွေ့ရမည်။ သူ့ရင်ကို ချုံအိသွားစေသည့် စကားတွေ ပြောတတ်သော နှုတ်ခမ်းနီမလေး။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို စည်းချက် မညီညာတော့အောင် ညှို့ငင်စူးစူးကြည့်တတ်သည့် မျက်ဝန်းညိုမလေး။ သည် အတွေးဝင်လာတော့ သူ့ရင်က ဖိုလှိုက်ချင်လာသည် ။

မနေ့က ရုံးအဆင်း လှေကားထစ်မှာ ဆုံတော့ သူ့လက်မောင်းအိုးကြီးကို လူအလစ်မှာ လှစ်ခနဲနမ်းပြီး 'မနက်ဖြန်နော် ကိုကို' ဟု လက်ညှိုးကလေး ထောင်ရင်း ခေါင်းကလေးငဲ့ရင်း မျက်လုံးကလေးဝင့်ပြီး ပြောသွားသောဟန်ကိုက စွဲမက်စရာ။ ပြီးတော့ ပိုးသားလို ပျော့အိသည့် ဆံနွယ်စင်းစင်းကလေးတွေ ယမ်းခနဲယမ်းခနဲ ဖြစ်သွားအောင် လှေကားထစ်များမှ သွက်သွက်ကလေးပြေးဆင်း သွားတော့ သူ့မှာ ကတုန်ကယင်နှင့် ကျန်ခဲ့ရသည် ။

'ဘယ်လိုလဲ ကိုယ်တော်၊ မရွှေဝါတော့ ကလိသွားပြီထင်တယ်၊ လူက
ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့ပါလား'

အကြောင်းသိ ဝန်ထမ်းမိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ စကားကိုတောင် စကားမဲ့
ရယ်ကျဲကျဲနှင့်သာ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

သည် ကနေ့သည် မနေ့က ဝါဝါပြောလိုက်သော မနက်ဖြန်ဖြစ်သည်
။ ပြီးတော့ စနေနေ့ဖြစ်သည်။ ။ အဲဒါကြောင့် မနက်အိပ်ရာနိုးကတည်းက
ကိုးနာရီထိုးအောင် အတော်သည်းခံစောင့်ခဲ့ရသည်။ ။ ခပ်စောစော ဝေလီ
ဝေလင်းတုန်းကတော့ သူမ(သူဇနီး) ချက်ပြုတ်နေသော
မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဟိုလိုလို သည် လိုလို သွားလုပ်နေခဲ့သေးသည်။ ။

ဘာလဲကို၊ ဆာလောင်နေသေးလို့ လား၊ ကော်ဖီ ထပ်ဖျော်သောက်ချ
င်လို့ လား'

ပွက်ပွက်ဆူနေသော ထမင်းအိုးကို ယောက်မဖြင့်ထိုးမွှေရင်း သူမက
မေးတော့ သူ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ကာ ခေါင်းခါပြခဲ့ရသည်။ ။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမလဲလို့ '

'အမယ် ထူးထူးဆန်းဆန်း၊ ဘယ်တုန်းကများ ဝိုင်းကူ လုပ်ပေး
ဖူးလို့ လဲ'

သူ မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ အဟဲဟု ရယ်လိုက်မိသည်။ ။ အင်း သူ
ပုံစံက သိပ်များ သိသာနေမလား၊ တကယ်တော့ သူမပြောတဲ့ အတိုင်း
သိပ်ကူညီချင်လွန်းလို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဝါဝါနှင့်
ဆုံတွေ့နေကျထုံးစံက ဆယ်နာရီ။ သည် တော့အိမ်မှ ၉ နာရီလောက် ထွ
က်ရမည်။ လိုင်းကား မရှိသော သည် လိုမြို့မှာ စက်ဘီးကလေးကိုပဲ
အားကိုးသွားရမည်။ ရပ်ကွက်နှစ်ခုကို ကျော်ပြီး သွားရတော့ပေမယ့်

သွားချိန် တစ်နာရီတော့ ကောင်းကောင်း မိသည် ။ အဲသည် ကိုးနာရီထိုး
ဖို့ ဘယ်လိုစောင့်ရမယ်မှန်း မသိလို့ ပေါ့။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ စိတ်မပါ
လက်မပါ အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်သွားပြီး လဲလျောင်းရင်း စိ
တ်ကူးဝါဝါတွေနှင့် လွင့်မျောနေခဲ့၏။ ဝါဝါမျက်ဝန်းညှိလဲ့လဲ့တွေ။ နှုတ်
ခမ်းငုံငုံ၊ ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေ၊ ချိုမြမြစကားသံတွေ၊ အဟင်းပျော်စ
ရာ။ စိတ်ကူးတွေကို ကိုးနာရီထိုးအောင် ဖြန့်လွှင့်ရင်း ကိုးနာရီထိုးတော့
အိပ်ရာထဲမှ သူ ထလာခဲ့သည် ။

သူ့ လှုပ်ရှားဟန်ကြောင့် ပန်းချီကားဆီ အာရုံစူးစိုက်နေသော သူမက
ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းတွေ
ကို တင်းတင်းစေ့လျက်နှင့် ပြုံးပြသည် ။ သူတံခါးပေါက်မှ ခြေလှမ်းခွာ
လှမ်း လာပြီး သူမ ဆွဲလက်စပန်းချီကားဘေးမှာ ယှဉ်ချထားသော ကု
လားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ စိတ်မပါစွာနှင့်ပင် သူမ ပန်းချီကားဆီ
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။ အလို ပန်းချီကားတစ်ချပ်လုံး ဆေးရောင်အ
နီတွေ အပြည့်သုတ်ထားတာပါလား၊ ပူလောင်လိုက်တာ၊ လူပုံ၊ တိရစ္ဆာန်
ပုံ၊ ရှုခင်းပန်းမန်ပုံ တစ်ခုမှ မရှိသေး။ ဆေးနီရောင် သက်သက်သာ။

'ပန်းချီကားက ဘာမှ လဲ မရှိပါလား'

'နောက်တော့ ရှိလာမှာ ပေါ့'

သူမက အနီရောင်ပါးနေသော နေရာတွေကို
ဆေးသားထပ်ဖြည့်ရင်းပြောသည် ။ သူမ ဘာပုံဆွဲဦးမလို့ ပါလိမ့်။ သူမ
၏ ပန်းချီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူသိပ်တော့လည်း အတွေးမဆန့်ချင်
ပါ။ သူမဆွဲသည့် ပန်းချီကားတွေက ဘယ်တုန်းကများ ပန်းချီနဲ့ တူတာမှ
တ်လို့ ။ မြေလိုလို ရေလိုလို အလုံးအထွေးတွေ။ အင်္ဂါမစုံတဲ့ ပန်းပွင့်တွေ၊

တြိကံလိုလို လူလိုလို တခြားအရာဝတ္ထု တစ်ခုခုလိုလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး
တွေ။ ပြီတော့ အရောင်ရင့်ရင့် စူးစူးကြီးတွေ။ ဘယ်မှာ မျက်စိပသာဒ ဖြ
စ်စရာရှိလို့ လဲ။ ဘယ်မှာ အချိုးတကျ ရှိလို့ လဲ။ အခုလည်း သူမပန်းချီ
ကားနှင့်မတူသော ပန်းချီတစ်ကားကို ဆွဲဦးမည်ပေါ့။ အဲဒါ သူမ ဆွဲနေ
ကျ ပန်းချီကားတွေထဲမှာ အထူးအဆန်းတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။

သူမ ဆွဲနေကျ ပန်းချီကားတွေက ဆွဲနေကျ သူမအတွက်ရော မြင်
နေကျ သူ့အတွက်ပါ မဆန်းတော့ပေမယ့် သူမကိုယ်တိုင်ကိုတော့ အဆ
န်းအပြားတစ်ခုဟု သူထင်သည် ။ သည် လောက် ဖြူဖျော့သေးသွယ်ပြီး
စကားနည်း ငြိမ်ဆိတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပန်းချီဆွဲဖို့ ဝါ
သနာပါခဲ့တာကိုက အဆန်းအပြား မဟုတ်ဘူး လား။ နောက်ပြီး တခြား
မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်ထက် ဘယ်နေရာမှ ထူးခြားမှုမရှိတဲ့ မိန်းက
လေး။ ဝီဝီသသ သေးသေးသွယ်သွယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘာမှ
န်းမသိတဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပန်းချီကားတွေ။ သည် တော့ သူမ၏ အားလ
ပ်ချိန်တွေက စုတ်တံတွေ၊ ဆေးခွက်တွေ၊ စက္ကူတွေ၊ ကင်းဗတ်ပြားတွေ
အတွက် ဖြစ်ကုန်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှာ ကတည်းက ပန်းချီခန်းထဲသွားပြီး ဘာမှန်းမသိ
သော ပုံတွေကို ရေးဆွဲခဲ့သည့် သူမအား သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မတားမြစ်ခဲ့
ပါ။ အခုအချိန်အထိပေါ့။ တားမြစ်ဖို့ လည်း မလိုတာကိုလေ။ သူမဝါသ
နာက အိမ်မှုကိစ္စတွေနှင့် သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက်လစ်ဟင်းစေ
တာမှ မဟုတ်တာ။ သူမက ပန်းချီဆွဲချိန်မှာ ဆွဲပေမယ့် အိမ်ကလေးက
အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းပြောင်လက်နေတာ သူ့အတွက် လိုအပ်မှုကိစ္စအဝဝ
အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ပြည့်စုံနေတာပဲ။ သူမက အဲသလို အိမ်မှုကိစ္စ၊ သူ
ကိစ္စနှင့် ပန်းချီကားတွေကိုဝင်စားစွာ ရေးဆွဲမှုများကိုသာ အာရုံထား
သောကြောင့်လည်း သူ့အတွက် ပိုလို့ တောင် အဆင်ပြေနေသေးသည် ။

ဝါဝါနှင့်ဆုံတွေ့ဖို့ အခြေအနေအတွက် ဆင်ခြေကို အထူးတလည် စဉ်းစားဖန်တီးပြောပြီး အရေးတကြီး ခွင့်တောင်းနေဖို့ မလိုတော့ပါ။ သူမက အိမ်ကလေး သာယာလှပသန့်ရှင်းဖို့ ၊ သူ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ မလစ်ဟင်းအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ နှင့် ပန်းချီကားတွေအပေါ်မှာ သာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူပဲ။ အဲသည် အပြင် တခြားကိစ္စတွေကို စိတ်ဝင်တစား စောင်းငဲ့ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

'ကိုတို့ စနေနေ့တိုင်း ကိုဝေလွင်အိမ်မှာ ချက်(စ်)ထိုးဖို့ ဆုံကြမယ်'

သည် စကား တစ်ခွန်းတည်းနှင့် ဝါဝါအတွက် တစ်ပတ်မှာ စနေတစ်ရက် အနှောင့်အယှက် တစိုးတစေ့ မရှိ အဆင်ပြေသွားခဲ့သည် ။ အဲသည် စကား ပြောခဲ့တုန်းကလည်း သူမက အစိမ်းရင့်ပုံဆန်းဆန်း သစ်ရွက်တစ်ရွက်တည်း၏ ပုံ ပန်းချီကား၏ ညာဘက်ထောင့်နားမှာ စုတ်တံသေးသေးလေးနှင့် သူမလက်မှတ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ညီညာအောင် ရေးထိုးနေရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည် ။ ပြီးပြီပေါ့။ လောကနိဗ္ဗာန်တစ်ခု ဖန်ဆင်းဖို့ လုံလောက်တဲ့ ခွင့်ပြုချက်သင်္ကေတ၊ အခုလည်း သည် လို စကားတစ်ခွန်း ဆိုလိုက်လျှင် သူမက သည် အတိုင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိမ့်မှာ ဖြစ်သည် ။

'ကိုးနာရီထိုးပြီ၊ ကိုဝေလွင်တို့ အိမ် သွားတော့မယ်'

သူက စနေနေ့တိုင်း ပြောနေကျစကားကို ပြောလိုက်သည် ။ သူက စနေနေ့တိုင်း ညိတ်နေကျ ခေါင်းအညိတ်ဖြင့် မတုံ့ပြန်ပါ။ သူ့မျက်နှာကို ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစူးကြည့်နေသည် ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

'ဟင် ဟုတ်ရဲ့ လား ကိုရယ်၊ ကိုးနာရီတောင် ထိုးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ အချိန်တွေကလည်း ကုန်လွယ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ဒီကင်းဗတ်ပြားကို ဆေးအပြည့်တောင် မခြယ်ရသေးဘူး'

တော်ပါသေးရဲ့ ။ သူမ ပန်းချီကား ဆေးအပြည့် မခြယ်ရသေးတာကို များ ။ နေပါဦး၊ မင်း ပန်းချီကားက အနီရောင်တွေအပြည့် အရင်ခြယ်ထားတော့ အောက်ခံအနီရောင်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု ထပ်ဆွဲမလို့ လားဟု မေးမည်ပြင်ပြီးမှ ကြာပါတယ်လေဟု စဉ်းစားမိကာ အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ သူမ၏ ရှုပ်ထွေးနေသော ပန်းချီခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပေါ့ပါးမြူးလွင့်သွားသည် ။

*

စက်ဘီးကို ကိုဝေလွင်တို့ ခြံထဲ ချိုးကွေ့ဝင်တော့ ခြံထောင့်သရက်ပင်အောက်မှာ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စာအုပ်ဖတ်နေသော ကိုဝေလွင်က ပြုံးပြပြီး အိမ်ပေါ်မေးငေါ့ပြသည် ။ အင်း ဝါဝါ ရောက်ပြီပေါ့။ စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်နေစဉ် ကိုဝေလွင်အနားကို ရောက်လာသည် ။

'ဟိုမှာ မရွှေဝါတော့ နှုတ်ခမ်းစုရောပေါ့'

သူ ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ကျေးဇူးတင်ပြီး။ သည် မြို့မှာ သည် လိုခြံဝင်းကလေးနှင့် ကိုဝေလွင် အိမ်ကလေးရှိနေတာ ကျေးဇူးတင်စရာ။ ပြီးတော့ ကိုဝေလွင် မိဘတွေကိုပါ လှမ်းပြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်သေးသည် ။ သူတို့ သားကို သည် အိမ်ကလေး အမွေပေးနိုင်လို့ ပေါ့။ နောက်ထပ် ကျေးဇူးတင်ရမှာ က ကိုဝေလွင်မိန်းမ။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်အတွင်း သဘောထား မတိုက်ဆိုင်စွာ လမ်းခွဲထွက်သွား၍ ။ သည် တော့ ကိုဝေလွင် တစ်ယောက်တည်းနေသော သည် ခြံကျယ်ကလေးက သူတို့ အတွက် ကွန်းခိုရာပေါ့။

'ကိုကို နောက်ကျတယ်'

အိမ်ကြမ်းပြင်ကို ခြေချချချင်း ဝါဝါအသံလေးက ချုံနဲ့စွာ စူးခနဲလွင့်လာသည်။ ။ ခဏချင်း အနားရောက် လာပြီး လက်မောင်းအိုးကို ဆုပ်ကိုင်မှီတွဲ၏။ ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဝါဝါ၊ အဲသလို ချွဲတတ်နဲ့တတ်တာတွေလေ။ ဝါဝါမေးစေ့ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖိညှစ်လိုက်သည်။ ။

'ဟုတ်တယ် ဝါ၊ အိမ်ရှင်မ ပန်းချီခန်းထဲမှာ ခဏ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရလို့'

ပြီးရွှင်နေသော ဝါဝါမျက်နှာကလေး ချက်ချင်းညှိုးသွားသည်။ ။ သူ့လက်မောင်းအိုးမှာ ဝါဝါက ပါးပြင်ကလေးကို ဖွဖွကပ်ရင်း တိုးတိုးပြော၏။

'အင်း အိမ်ရှင်မ၊ ဝါဝါကတော့ ကိုကို အိမ်ရှင်မ မဟုတ်ရဘူးနော်။ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ အိမ်ရှင်မကြီးနဲ့ ဘယ်လို ချစ်စကားတွေ သိခဲ့သလဲ'

အဲသလိုပြောတော့ ဝါဝါကလည်း သနားဖို့ ကောင်းသွားပြန်သည်။ ။ ကြည့်ပါဦး။ မျက်တောင်ကလေးက မျက်လွှာချငိုက်စင်းလို့၊ နှုတ်ခမ်းဖူးကလေးတွေက မဲ့သလိုလို။ ဝါဝါကလေးကို ဖြေလျော့ဖို့ သူ့အရင် ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

'အလကားပါကွာ၊ သူ့ ပန်းချီကားအကြောင်းတွေ ပြောနေတာ၊ သူက ကိုကို အိမ်ရှင်မပေမယ့် ဝါဝါက ကိုကိုအချစ်လေ၊ မဟုတ်ဘူး လား'

ငိုက်စင်းနေသော ဝါဝါ မျက်တောင်ကလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ဝင့်တက်လာသည်။ ။ ခုန ငိုမဲ့မဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက ပြုံးဟဟ။

'အေး ... ခင်ဗျားတို့ လည်း သတိထားကြဦး။ ခင်ဗျားအိမ်ရှင်မက ပန်းချီကားတွေရယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စရယ်၊ ခင်ဗျား ဝေယျာဝစ္စတွေ ဖြည့်ဆည်း

ဖို့ ရယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေလို့ ခင်ဗျားတို့ အကြောင်း မသိတာ၊ ရုံးထဲမှာ တောင် တချို့သိကုန်ကြပြီ၊ မိဝါဝါ ညည်းက မိန်းကလေး ပိုပြီး သတိထား'

'ဝါဝါ သိပါတယ်၊ ကိုဝေလွင်ရယ်၊ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ရတဲ့ ဒုက္ခကို၊ ဒါပေမဲ့ ဝါဝါက ကိုကိုကို ချစ်တာကိုး'

ဝါဝါဆီက ဒီလိုစကားတွေ ကြားရတော့ သူ့အရမ်း ကြည်နူးသွားပြန်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဝါဝါလက်တွေက သူ့လက်မောင်းကို မြွေတစ်ကောင်လို ရစ်တွယ်ထားသေးသည်။ ။ ဝါဝါဆံပင် ပျော့နုလေးတွေက သူ့ပခုံးနှင့် ပါးပြင်မှာ ယားကျိကျိ။

ထာဝစဉ် တင်းတင်းစေ့ရင်း ငွေ့ငွေ့ပြီးတတ်သော၊ နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် စုတ်တံတွေကိုသာ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်နေတတ်သော လက်တွေကို သတိရသည်။ ။ ကိုဝေလွင်ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့နေရာ ခြံထောင့်သရက်ပင်ဆီ ပြန်သွားပြီ။

ဝါဝါလေ ကိုကိုမိန်းမနဲ့ လမ်းမှာ ဆုံရင် ဟန်မပျက်သာ နှုတ်ဆက်ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ သိလား။ ကိုကိုကို မချစ်မိခင်ကတည်းက သူနဲ့ က သိခဲ့ကြတာဆိုတော့ နှုတ်ဆက်လို့ ကလည်း မကောင်းဘူးလေ။ သူကတော့ ဘာမှ သိတဲ့ ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ခပ်အေးအေးပဲ'

'အလကားပါ၊ သူက သိပ်နံတာ၊ သိပ်အေးတဲ့ မိန်းမ၊ ကိုကိုတို့ အကြောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြောနေရင်တောင်မှ ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောတာလဲ သူသိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အတွက်တော့ စိတ်ချပါ ကဲပါ ဝါရယ်'

ဝါဝါပိုးသားဆံပင်ပျော့ပျော့တွေ သူ့လည်ပင်းနှင့် လာထိကပ်သည်။ ။ ဝါဝါ၏ တိုးညှင်းညှင်း ရယ်သံကို နားထောင်ပြီး သူ့ရင်တွေ ခုန်နေသည်

။ အင်း၊ ဒီလတော့ ဝါဝါအတွက် အင်္ကျီလုံချည်တစ်စုံတော့ ဝယ်ပေးဦးမှ

။

*

ရံဖန်ရံခါ ဝါဝါအိမ်သို့ လာလည်သောနေ့တွေ ရှိတတ်သည် ။

'ဟိုးအရင်တည်းက လာလည်နေကျဆိုတော့ အခုမှ မလာတော့ဘဲ နေရင် မမ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးလို့ ကိုကိုရ' ဟု ဝါဝါက အကြောင်းပြတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေဟု သူ စဉ်းစားမိခဲ့သည် ။

ဝါဝါလာသော နေ့တွေမှာ သူမနှင့်အတူ သူမ၏ ပန်းချီခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား စကားတွတ်ထိုးနေတတ်သည် ။ စကားအများကြီး ပြောတာကတော့ ဝါဝါပေါ့။

'မမရေ အဲသည့်ပန်းချီကားက ဘာလဲဟင်၊ မမ ဘာပုံကို ဆွဲထားတာလဲ၊ ဝါဝါလည်း နားမလည်ဘူး'

ဒီပန်းကလေးပုံကတော့ လှသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမရယ် ပန်းပွင့်တွေကို ပွင့်ချပ် စုံစုံလင်လင် ထည့်ပေးထားပါလား'

'မမရေဝါဝါကို မိန်းကလေးလှလှလေးပုံးတစ်ပုံလောက် ဆွဲပေးပါလားဟင်'

ဝါဝါလာတိုင်း သည် သို့သော ဝါဝါအသံတွေနှင့်သာ အိမ်ကလေးထဲမှာ ဝေစည်နေတတ်သည် ။ သူမကတော့ ပြုံးလိုက်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ အင်း အဲလိုက် လိုက်ပေါ့။ စိတ်ကူးပေါက်သော တစ်ခါတစ်ရံတွေမှာတော့ လေအေးအေးနှင့် တိုးတိုးညင်သာ ရှင်းပြစကားပြန်တတ်သည် ။ သည် အခါမျိုးမှာ ဝါဝါက မျက်လုံးကလေး ပြူးယောင်ယောင်၊ ခေါင်းကလေး တညိတ်ညိတ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားသလိုလို ဘာလိုလိုပေါ့။

ခဏကြာလျှင် သူမပန်းချီခန်းထဲက ထွက် လာပြီး ဝါဝါပြန်တော့မယ် မမရေဟု အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ရင်း ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ကိုတော့ ဇက်ကလေးပု လျှာကလေးတစ်လစ် ထုတ်ပြပြီး လက်ကလေး ခါသွားတတ်သေးသည် ။ ရုံးမှာ လူချင်းဆုံလျှင်တော့ ခပ်သောသောကလေး ပြော၏။ 'မမ ရှင်းပြတာတွေကို နားလည်သလိုလိုနဲ့ သာ ခေါင်းညိတ်နေရတာ၊ တကယ်တော့ ဘာမှ မသိဘူး ကိုကိုရ'

အခုနောက်ပိုင်း ဝါဝါအိမ်ကို မလာတာ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီ ။ ကိုဝေလွင်တို့ အိမ်မှာ သူနှင့်ဝါဝါ တွေ့ချိန်တွေ စိပ်လာကတည်းက ဝါဝါအိမ်သို့ အလာကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သည် တစ်လနှစ်လ အတွင်းဆို လုံးဝကို အိမ်မလာမလည်တော့။ အင်းလေ သူလည်း အနေခက်လို့ နေမှာ ပေါ့။

အခုတလောတော့ ဝါဝါရုံးတက်တာပါ မတွေ့တော့။ နေမကောင်းလို့ များ လားဟု သူတွေ့သည် ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့မှာ တော့ သူမနေတတ်တော့ဘဲ ဝါဝါတို့ အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီးကလေးဖြင့် လျှောက်ပြန်သံပေး လုပ်ကြည့်သည် ။ အိမ်ထဲတော့ မဝင်ရဲ။ ဝါဝါကိုလည်း အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရ။ အခုဆို ဝါဝါနဲ့ မတွေ့ရတာ စနေနှစ်ပတ်ရှိပြီ။

သည် ကနေ နေ့ခင်းမှာ တော့ သူ့စားပွဲဆီ ကိုဝေလွင်ကပ်လာ၏။ ရုံးခန်းထဲက တခြားစားပွဲတွေကို မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း တိုးတိုးပြောသည် ။

'ဒီမှာ ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား မရွှေ့ဝါ ရုံးကထွက်သွားပြီဗျ သိလား၊ ကျွန်တော် ဦးစီးမှူးအခန်းမှာ ထွက်စာတွေ့ခဲ့တယ်'

'ဗျာ ...'

သူသည် မျှသာ ပြောနိုင်သည်။ သူနဲ့ ဝါဝါအကြောင်း အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်များ သိသွားလို့ လား။ ဘုရား ဘုရား။ ရုံးခန်းထဲက တခြားစာရေးမလေးတွေကိုလည်း မမေးကြည့်ရဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီရက်ထဲမှာ ရုံးခန်းထဲက ကောင်မလေးတချို့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေကြတာပါလား။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ တော့ သူအတွေးတွေ ဆန့်ပွားရ၏။ ဝါဝါမျက်လုံးတွေ၊ ဝါဝါအသံတွေ၊ ဝါဝါဟန်တွေ။ ကိုကိုကို ချစ်တာကိုးဟူသော အသံကို ပြန်ကြားယောင်သည်။ ဝါဝါအိမ်မှာ ကော ရှိသေးရဲ့ လား။

အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်တော့ သူမက ထုံးစံအတိုင်း ပန်းချီခန်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ သူ ပန်းချီခန်းဆီကိုသာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား၏။ သူမဆွဲနေသော ပန်းချီကားကို ဆေးရောင်အနီတွေ စသုတ်သော နေ့က တည်းက ပန်းချီခန်းထဲကို နောက်ထပ် မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ သူမ၏ အဲသည့် ပန်းချီကား ပြီးသွားပြီလား မသိပါ။

အခန်းထဲ သူဝင်သွားချိန်တွင် သူမသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ်သို့ ပိတ်စတစ်စဖြင့် အုပ်နေသည်။ အခန်းဝမှာ သူ့ကိုမြင်တော့ ထုံးစံအတိုင်းစေ့စေ့ပြီး၏။ ဟိုးအရင် မင်္ဂလာဦး ရက်တွေ တုန်းကလို 'ဟော ပြန်ရောက်ပြီလားကို' ဟူသော စကားကို မပြောတော့တာပင် အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ မကြားရတာကြာတော့ သူလည်း အဲသည် စကား လိုအပ်မှုကို အထူးတလည် မတွေးဖြစ်တော့ ပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ သည့်ထက်ချို့တဲ့ အသံတွေ သူ ကြားနေရတာပဲလေ။

သူ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အင်္ကျီရင်ဘတ် ကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ရင်း မနေနိုင်စွာ ပြောမိသည်။

'ဝါဝါ တစ်ယောက်တော့ အလုပ်က ထွက်သွားပြီ'

သူ မျှော်လင့်ထားသည် က သူမ၏ အံ့ဩဟန် အမူအရာ 'ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်၊ ကို မသိဘူးလား' ဟူသော အမေးမျိုးပေါ့။ သူမနှင့် ဝါဝါက ဟိုအရင် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်မြို့တည်း အတူတူ နေရင်းသိခဲ့ ခင်ခဲ့ကြတာပဲ။ သူမ သည် လောက်တော့ သိချင်စိတ် ရှိလိမ့် မည်ဟု ထင်သည် ။ အဲသည် လို သိချင်စိတ်နှင့် မေးလာလျှင် သူက အရေးမကြီးသလို စကားပေါ့ပေါ့ ဆိုလိုက်မည်။

'ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ၊ ကိုနဲ့ သူက သိပ်ရင်းနှီးနှီးလည်း ရှိတာမှ မဟုတ်တာ'

ကဲ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်လဲ၊ ကင်းပြီးသား သူမ သံသယတွေ ပြောင်စင်သွားလိမ့်မည်ပေါ့။

အခုတော့ သူမက သူမျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေနှင့် စူးစူးကြည့်ရင်း ပြောလာသည် ။

'အင်းပေါ့၊ သူ့အတွက် ဒီလိုလုပ် မှ လည်း ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စာရိတ္တဟာ သူရတဲ့ ငွေကြေးပမာဏတွေ၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်တွေထက် အများကြီး ပိုတန်ဖိုးရှိပါတယ်။ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ မှားယွင်းမှုအတွက် ဒီလောက်တော့ ပြန်ပြီး စွန့်လွှတ်ခံစားရမှာ ပဲပေါ့'

ဗုဒ္ဓေါ ...ကြည့်စမ်း။ သူမ စကားတွေ။ ပြီးတော့ အမြဲလို ရီဝေဝေရှိတတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေက စူးတောက်လို့ ။ သူ့ရင်က စိုးရိမ်မှုနှင့် တလိုက်လိုက် ခုန်လာသည် ။ သူမ အသံက နိမ့်မြင့်ညီညာစွာ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည် ။

'ဝါဝါလည်း သူနဲ့ သင့်တော်မယ် ထင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချသွားတာပဲ၊ ဒီလိုမြို့မျိုးမှာ အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အငယ်အနှောင်းအဖြစ် သူ လူသိရှင်ကြား ဘယ်ဖြစ်သင့်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ

ဘဝနဲ့ သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချထားတယ် ခဏလေး
ကို'

သူမ ပန်းချီခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ သူမတော့ တုန်လှုပ်
ငေးကြောင်စွာ ကျန်ရစ်၏။ သူ၏ လိပ်ပြာမလုံမှုသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ၊
ချွေးစေးတို့ ဖြင့် ရွဲနစ်လာစေ၏။ ပန်းချီကားတွေထဲမှာ ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေ
မှာ ၊ သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေမှာ သာ စိတ်ဝင်စားသည် ဟု သူ သတ်မှတ်မိခဲ့
သော သူမ။ အေးဆေးငြိမ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ သူမ။ အခုတော့ သူမဟန်ပန်
တွေက ထူးခြားစွာ ရဲရင့် သွက်လက်နေသည် ။ သူမ စကားတွေ
အများကြီး ပြောနေရ၏။ ပန်းချီခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ သူမ
လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ။ သူ့ရှေ့မှာ ဖြန့်ခ
င်းချပေးလိုက်သည် ။

ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း ကတိပြုစာချုပ်တဲ့ ။

မြတ်စွာဘုရား၊ သူ ...သူမ။

'ရော့ ... ဒီမှာ ဘောလ်ပင်၊ ဟော့ဒီထောင့်မှာ လက်မှတ်ထိုးပါ၊ ကျွန်
မက ဒီနားမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားပြီ'

သူမ လှမ်းပေးသော ဘောလ်ပင်ကို သတိလက်လွတ် လှမ်းကိုင်လို
က်မိ၏။ သူ့လက်ထဲရောက်လာသော ဘောလ်ပင်ကလေးက တုန်ယင်
လျက်၊ သူမ၏ အသံငြိမ်ငြိမ်တွေကို သူ တုန်ယင်မှုများကြားမှ ကြားရသ
ည် ။

'ကျွန်မ ခြံခန့်တတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်မ
နေနိုင်တော့ဘူး ကို၊ အဲဒီတော့ လက်မှတ်ထိုးပါ၊ ထိုးလေ'

'အို မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီ ဒီ... လို'

သူပြောလိုသော စကားတွေက လည်ချောင်းဝမှာ ပင်
ခြောက်ကပ်စွာ လွင့်ပျံ့ကုန်၏။

သူပြောခဲ့သော မှားယွင်းမှုသည် သူမ၏ စကားတွေကို မတုံ့ပြန်တတ်
တော့လောက်အောင် သူ့အပေါ် အပြစ်ဖို့ ဒဏ်ခတ်လေပြီ။
နောက်တစ်ကြိမ် သူမ မျက်လုံးအဝင့်၌ သူသည် တုန်ခိုက်သော ရင်မှ ခံ
စားမှုဖြင့် စာရွက်ပေါ်တွင် ပုံသဏ္ဌာန်မမှန်သော ရေးခြစ်ရာများကို ထင်
စေသည် ။ ဘုရားရေ၊ သူ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီး ဂရုမစိုက်ခဲ့သော
သည် မျက်လုံး ရီဝေဝေတွေက အခုတော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကျွမ်းထိုး
မှောက်ခုံး ပြောင်းလဲသွားစေမယ့် အပြုအမူတွေ လုပ်နိုင်ဖို့ စွမ်းအားတွေ
စီးဝင်မျောပါလာခဲ့ပြီလား။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သူမဟုတ်သော အခြား
တစ်ယောက် ပူးကပ်လို့ သူ့လက်မှတ်ကို ထိုးပေးမိလိုက်ပြီထင်။ ဟိုးအရ
င်က ပေါ့ပါးဂုဏ်ယူစွာ ရေးထိုးခဲ့သော ငှက်တစ်ကောင် မြူးမြူးကြွကြွပျံ
နေဟန် သူ့နာမည်လက်မှတ်ကို အခုတော့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရေးထိုးနေ
ရပါပြီလား။ ပြီးတော့ ပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း ငှက်တော့ ငှက်တစ်ကောင်ပါ
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတောင်ကျိုး ချည့်နဲ့ နေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ရဲ့ ပုံ။

ဘောလံပင်ကို ညာလက်နှင့် သတိလက်လွတ် ဖိထားမိသော စာချုပ်
ဝံစာရွက်ကို သူမ ဆွဲယူသည် ။ သူတစ်စုံတစ်ခုပြောပြီး ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲ
ဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိပေမယ့် လှုပ်ရှားတုန် ခတ်မှုတွေကြောင့် ဘာသံမှ လ
ည်း ထွက်မလာ၊ လက်အဆန့်ကလည်း နောက်ကျသွားခဲ့သည် ။ သူမက
စာချုပ်ကို ခေါက်နေပြီ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်။

'ကျွန်မ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ဒီလိုလုပ်တာပါ။ ဇနီးမယားတ
စ်ယောက်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ ဘာတွေကိုလည်း ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး။
ခုနစ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပြီးလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မက ကိုဇနီး

လည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကို့ရင်ထဲက အချစ်တွေဟာ ကျွန်မအတွက် သီးသန့်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိတဲ့ နေ့ကစပြီး ကျွန်မ ကို့ဆီက ဘာမှ မလိုချင်တော့တာပါ။ ကျွန်မကသာ ကို့အတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒီမှာ လေ။ ကဲ ကျွန်မသွားတော့မယ်'

သူမက ခုန ပိတ်စလှမ်းအုပ်လိုက်သော ပန်းချီကားဆီ မေးငေါ့ပြသောကြောင့် ပန်းချီကားပေါ်က ပိတ်စဆီ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် 'ကျွန်မသွားတော့ မယ်' ဆိုသော စကားကြောင့် သူလက်တန့်သွားပြီး သူ့ခေါင်းက လည်သွားပြန်သည်။ သူမက အခန်းထောင့်မှာ အဆင်သင့် ချထားခဲ့သော သားရေသေတ္တာကို ဆွဲမလိုက်သည်။

'အို ... မဟုတ် ...နေဦးလေ'

အဲသည် လို အချိုးမကျ သူ့စကားသံကြောင့် သူမ ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် တံခါးဝမှ ခြေလှမ်းခွာ၏။ သူ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည်။ အခုအချိန်အထိ သူ့စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဖြစ်သေး။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယောက်ျားမာနနှင့် စွမ်းရည်အားအင်တို့ ကုန်ခန်းပျောက်ဆုံးခြင်းအဖြစ် သူ့အပြစ်တွေက ဒဏ်ခတ် နှိက်စက်နေလေပြီ။ သူ့မှာ သေးသွယ်အားနွဲ့သော မိန်းမသားတစ်ဦးကို တားဆီးနိုင်စွမ်းမဲ့စွာ တုန်ယင်ဖိုမောလျက် သူမကတော့ အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးအစပ်မှ ချိုးကွေ့သွားပြီ။

ချွေးတို့ ဖြင့် စေးထန်းသော၊ တုန်ယင်မောလျသော ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးလံသော ခြေထောက်တို့ က သယ်ဆောင်လျက် သူမ မေးငေါ့ပြခဲ့သော ပန်းချီကားဆီ လှမ်းလျှောက် လာပြီး ပန်းချီကားကို အုပ်မိုးထားသော ပိတ်စကို စိုးရွံ့စွာ ဖယ်ချလိုက်သည်။

ဘုရားရေ... ပူလောင်ပိန်းပိတ်သော အနီရောင်များ ပြည့်လျှမ်းသည့်

နောက်ခံမျက်နှာပြင်ထက်မှ ညိုလဲ့လဲ့ ညိုငင်မျက်လုံးအစုံ၊ သူ့ကို ရင်ခုန်
လှိုက်မောလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သော 'ကိုကိုကို ချစ်တာကိုး' ဟု
ပြောခဲ့ဖူးသော နှုတ်ခမ်းပါးက ပီပြင်တွန့်ကွေးစွာ ကျီစယ်နေသည်။ ။ ပိုး
သား ပျော့ဆံပင်တွေက လေမှာ လူးလွန်ဟန် လွင့်မျောလျက် ...။

ပူပြင်းတောက်ပစွာ ပီပြင်နေသော ပန်းချီကားသည် သူမဆွဲခဲ့သော
ပန်းချီကားများ စွာအနက်မှ အကောင်းဆုံး ပန်းချီကားအဖြစ် သူ့ကို
ခြောက်လှန့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

(ပေဖူးလွှာ၊ နီဝင်ဘာလ၊ ၁၉၉၀)

*

အရောင်ပြေးပန်းပွင့်

အဖြူရောင် ခဲတံကလေးက မချွန်ရသေးတဲ့ အတိုင်း ရှိနေတယ်။ အဖြူရောင်က သုံးမှ မသုံးရဘဲ။ အနက်ရောင်ခဲတံကတော့ ထက်ဝက်နီးပါး တိုဝင်နေပြီ။ အနက်ရောင်က အသုံးများ တာကိုး။ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်ခဲတံတွေကတော့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် တိုဝင်ကုန်ပြီ။ ခရမ်းရောင်ရင့်ရင့်ကြီးကတော့ ချွန်ထားပေမယ့် ဘယ်နေရာမှ သုံးရမှန်းမသိလို့ မသုံးခဲ့တာနဲ့ ချွန်လက်စအတိုင်းပဲ။ ၁၂ ချောင်းစာ မပြည့်ဘဲ တစ်ချောင်းစာ လွတ်နေတဲ့ နေရာက အပြာနုရောင် ခဲတံလေးရဲ့ နေရာပေါ့။ မရှိတော့ဘူးလေ။ ကွက်လပ်အဖြစ်ကျန်နေခဲ့ပြီ။ ခဲတံတွေထည့်တဲ့ အောက်ခံစက္ကူထူပြားလေးရဲ့ အစွန်က ပိုးကြိုးလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲလိုက်ရင် ရောင်စုံခဲတံဘူးအဖုံး၊ ပလတ်စတစ်မျက်နှာပြင်အကွက်လေးမှာ မြင်းလေးတစ်ကောင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားဟန် ပေါ်လာတာလေးကို အထပ်ထပ် ကြည့်နေမိတယ်။

'စုကလေး'

ခေါ်သံကို အခန်းအပြင်က ကြားရပြီး လူက မကြာခင်မှာပဲ အခန်းထဲရောက်လာတာကို မမြင်နိုင်ပေမယ့် ကျောဘက်က ခြေသံကြောင့် သိနေတယ်။ အခန်းဝမှာ တင် မေမေ ခြေလှမ်း တန့်သွားတယ်ထင်ရဲ့ ။ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အသစ်လေးအတိုင်းသာ ရှိနေသေးတဲ့ ရောင်စုံခဲတံဘူးကလေး ကို ကိုင်ရက်သားနဲ့ စုကလေးကို မေမေ

မြင်သွားလောက်ပြီ။ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ မပြောဘဲ တိုးတိတ်စွာ မေမေ လှည့်ထွက်သွားမှာ ပါပဲ။ ခြေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး လုံအောင် ကြိုးစား သွားမှာ ပေမယ့် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာစကို လက်နဲ့ တွန်းဖယ်လိုက်သံကို တိုးတိုးလေးနဲ့ ပီပီသသကြားလိုက်တယ်။ မေမေ သက်ပြင်းကိုလည်း တိုးတိုးရှိုက်သွားမှာ ပေါ့။ ပြီးရင် အိမ်ရှေ့ခန်းက ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ် လုံးပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ စောင်းလျက်ကလေး လှဲလို့ ဖြစ်ဖြစ် အသံမဲ့ငေးရီနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲသည် အချိန်တွေမှာ မေမေ့ကို သွားကြည့်ရင် ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ မျက်နှာညိုမှိုင်းနေလိမ့်မ ယ်လို့ တော့ ယောင်လို့ တောင် မထင်ပါနဲ့ ။ တင်းတင်းစေ့လို့ နက်မှောင် တဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို တစ်နေရာဆီ စူးစိုက်လို့ ရှိနေမှာ ပါ။ သည် ရောင်စုံ ခဲတံဘူးထဲက အနက်ရောင်ခဲတံနဲ့ နက်မှောင်မှောင် မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ ကို ပုံဖော်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် စုထွေးထွေး မေမေ့နှုတ်ခမ်းတွေကို သည် ခဲတံ ဘူးထဲက ဘယ်အရောင်နဲ့ မှ မခြယ်သနိုင်ခဲ့ဘူး။ ပန်းရောင်လည်း မဟု တ်၊ အနီလည်း မမည်။ လိမ္မော်ရောင်လိုလို ထင်မိလို့ စာရွက်ပေါ် ဆွဲခြစ် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တော့လည်း တခြားစီ။ ဒါပေမဲ့ ရေးဆွဲမိခဲ့သမျှ မေမေ့ပုံ လေးတွေထဲက မေမေ့နှုတ်ခမ်း နေရာမှာ တော့ အမြဲတမ်း ပန်းရောင် လေးအရင်းခံပြီး အပေါ်က အနီရောင်ဖွဖွရေးလို့ ခြယ်မှုန်းခဲ့မိတာပဲ။

အဝတ်အစား သေတ္တာရဲ့ အောက်ဘက်ဆုံးမှာ ထာဝရရှိနေတဲ့ ဟိုးခ ပ်ငယ်ငယ်က ဆွဲထားတဲ့ အရပ်လေးတွေကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ပထမ ဆုံး ပေါ်လာတာက ဆံထုံးကြီးကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမရဲတရဲနဲ့ ပန်းတွေဝေနေ အောင် ပန်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပုံ။ ပုံရဲ့ အောက်ခြေမှာ မှီနီဖျော့ တဲ့ ခဲတံရာနဲ့ မေမေ့ပုံလို့ ရေးထားတယ်။ နောက်တစ်ရွက်မှာ တော့ ပုဆိုးအကွက်ကျဲကျဲ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အလယ်မှာ ဂါဝန်ဖားဖားလေးနဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယာ

က်။ အင်မတန် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတဲ့ ပုံပေါက်အောင် သုံးယောက်လုံး ရဲ့ ပါးစပ်တွေကို ပစောက်ပုံ ကျယ်ကျယ်ဆွဲပြီး အနီရောင်တွေ ခြယ်ထားတဲ့ အတွက် နီရဲရဲ ပြဲကျယ်ကျယ်နဲ့ ရယ်စရာကောင်းနေတော့တယ်။

အဲသည် အရုပ်ပန်းချီကားလေးရဲ့ အောက်မှာ တော့ 'တို့ မိသားစု' ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးလုံးကို ရောင်စုံခဲတံအနီရဲရဲနဲ့ အထပ်ထပ်ရေးထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦး ရေခပ်နေတဲ့ ပုံတွေ၊ 'အိမ်ကလေး'လို့ အမည်ပေးထားပြီး ငှက်ပျောပင်၊ အုန်းပင်၊ ပန်းပင်တွေ စည်ကားလွှမ်းခြုံတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးပုံ။ ခဏခဏ ကြည့်ရလွန်းလို့ ရှိသမျှ အရုပ်တွေကို ဘာပုံတွေပဲလို့ အလွတ်တောင် ပြောနိုင်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခဏတော့ ထုတ်ကြည့်နေမိတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ခဏခဏ မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာပဲ။

'စုကလေးက အိမ်မှာ နေရတာတွေကို သိပ်ကြိုက်တယ် ထင်တယ်။ စုကလေးဆွဲတဲ့ အရုပ်လေးတွေမှာ မိသားစု ပုံကလေးတွေ၊ အိမ်ပုံကလေးတွေချည်းပဲ ပြီးတော့ မေမေပုံ၊ ဖေဖေပုံဆိုပြီး ရေးထားတာ များတယ်'

အင်မတန် ဟောင်းအိုကွာလှမ်းခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ အချိန်က ချုံမြဲမြဲ အပြုံးနဲ့ ပြောတဲ့ ဖေဖေအသံကို ပြန်ကြားယောင်တယ်။ အဲသည် တုန်းက ရောင်စုံခဲတံဘူးကလေး မရှိသေးဘူး။ ကျောင်းသုံးခဲတံ အနက်ကလေးနဲ့ ပဲ စာရွက်လွတ်တွေရှာပြီး အရုပ်ပုံလေးတွေ ရေးခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေက စုကလေး ရင်ထဲကဆန္ဒတွေကို ထိုးဖောက်မြင်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ကလေးနဲ့ နေရတာ၊ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ နဲ့ စည်စည်ကားကား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရတာကို စုကလေး သိပ်နှစ်သက် တွယ်မက်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲ

ဒါတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု အနေနဲ့ ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ မှတ်မိသလောက်တော့ အဲဒီအချိန်တွေတုန်းက ဗလာစာအုပ်လည်း မကိုင်ရသေးဘူး။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ အရုပ်တွေရေးရင်ခဏလေးပျက်ပျက်သွားလို့ ငိုလိုက်ရတာ တရှုပ်ရှုပ်ပဲ။ ညအခါ၊ လသာသာ၊ ကစားမလား၊ နားမလားဆိုတဲ့ ဖတ်စာပါတဲ့ ကျောင်းစာအုပ်အဖုံးက နေရာလွတ်တွေမှာ အရုပ်ကလေးတွေ စဆွဲတော့ မေမေက ပေတံနဲ့ လက်ဆစ်ကိုခေါက်တဲ့ အရသာကို အခုထိ ကျောတွန့်မိတုန်းပဲ။

'နောက်ဆို ကျောင်းစာအုပ်မှာ အရုပ်တွေ မဆွဲရဘူးနော် စုကလေး။ စာအုပ်တွေ ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ။ နောက်ထပ်တွေ့ရင် အရိုက်ခံရမယ်'

မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ အမေ့အသံကြားတော့ 'ဒါဆို စုကလေးက အရုပ်တွေကို ဘယ်မှာ ဆွဲရမလဲ'လို့ စိတ်ထဲကပဲ ပြန်ပြောရဲခဲ့တယ်။ မေမေရဲ့ ထက်မြက်တဲ့ ဒေါသနဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှတယ်။ မေမေ့ ပေတံစောင်းက ထက်လွန်းလှချည့်လေ။

ဖေဖေလောက် အလိုက်သိပြီး စုကလေးပေါ် ချစ်တဲ့ သူကတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ အရုပ်လေးတွေဆွဲပြီး ဖျက်ပစ်ရတော့ မလို၊ သည် အတိုင်းတိုင်း ထားရတော့မလိုနဲ့ ငိုမဲ့မဲ့သဏ္ဌာန်ကို တွေ့တော့ ဖေဖေက သူ့ရဲ့ ရုံးသုံးစာရွက်ထဲက တစ်ဖက်လွတ်တွေ ပုံပေးတယ်။

'ရော့ ...စုကလေး၊ ပန်းချီဆွဲဖို့ စာရွက်တွေ။ အများကြီးတွေ့လို့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မဆွဲနဲ့ နော်၊ သေသေချာချာ လှလှကလေးတွေဆွဲ။ စာရွက်တွေ အများကြီးကုန်သွားရင် ဖေဖေ ပန်းချီစာအုပ်ကလေး ချုပ်ပေးမယ်'

အဲသည် တုန်းကများ ပျော်လိုက်တာလေ။ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို

ထားစရာနေရာမရှိဘူး။ အငယ်မလေးက ယူပြီး လုံးခြေဆော့ပစ်မှာ စိုးလို့ နိမ့်နိမ့်မှာ လည်း မထားဝံ့။ အမြင့်ကြီး တင်ထားရင်လည်း ကြွက်ကိုက်မှာ စိုးနဲ့ ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေအိပ်တဲ့ ခုတင်နဲ့ မေ့ရာကြားမှာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ညှပ်ထားခဲ့ရတာ။

သစ်ရွက်တွေကို အစိမ်းရောင်၊ သစ်ပင်စည်ကို အညိုရောင်၊ ရေကိုတော့ အပြာရောင်၊ ပန်းတွေကို အနီရောင်၊ လူတွေရဲ့ ဆံပင်ကို အနက်ရောင်၊ အသားအရောင်ကိုတော့ အနီးစပ်ဆုံး တူမယ်ထင်တဲ့ ချောကလက်ရောင်ကလေးကို သုံးလို့ သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့ရတယ်။ လိပ်ခွေနက်မှောင်တဲ့ ဖေဖေဆံပင်တွေရယ်၊ မျက်ခုံးထူထူနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားတွေရယ်ကိုတော့ အသေချာဆုံး အနက်ရောင်နဲ့ ပဲ ရေးခြယ်ခဲ့တာပါ။

အပြင်မှာ မေမေက ဘယ်တော့မှ ပန်းပန်လှေ့ မရှိပေမယ့် မေမေပုံဆွဲရင် အမြဲတမ်း ပန်းတွေကို ဝေနေအောင် ပန်ပေးထားတာပဲ။ ပန်းပွင့်တွေကို အနီရောင်ခြယ်လိုက်ရင် ရဲခနဲ၊ ထင်းခနဲနဲ့ ကြည့်ရတာ သိပ်သဘောကျတယ်လေ။

တကယ်တမ်း အရုပ်တွေ အများကြီးဆွဲပြီး ရောင်စုံခဲတံနဲ့ အရောင်တွေ စုံစုံလင်လင်ခြယ်ရတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ဆွဲပြီးသား ရောင်စုံခဲတံခြယ်ပြီးသား အရုပ်လေးတွေကို ညီညီညာညာစီထပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲ စာအုပ်ကလေး ချုပ်ခဲ့ရတယ် စာရွက်တွေထဲ အပ်စိုက်အသွင်း စူးခနဲအသိနဲ့ လက်ညှိုးထိပ်မှာ သွေးစို့တော့ စာရွက်ထဲက မေမေပုံရဲ့ ရင်ဘတ်ဘတ်တည့်တည့်မှာ သွေးစို့တဲ့ လက်ကိုဖိကပ်လို့ 'ရင်ထိုးကလေးပေါ့' လို့ ဖန်တီးခဲ့သေးတယ်။ ရောင်စုံခဲတံအနီနဲ့ သွေးအနီက မတူဘူးနော်။ မေမေရုပ်ပုံရဲ့ နှလုံးသားတည့်တည့် ရင်ဘတ်မှာ စုကလေးက သွေးစအစွန်းအ

ထင်းကလေးကို ဖန်တီးပေးခဲ့ပေမယ့် မပါတဲ့ အစွန်းအထင်းလေး တစ်ခု စွဲမြဲခဲ့တာကို အဲသည် တုန်းက သတိမမူမိခဲ့ဘူး။

*

ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အလွယ်တကူ စကားလုံးတစ်ခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်သတ်မှတ်ရရင်တော့ 'မတူဘူး' လို့ ပဲ ဆိုရလိမ့်မယ်။

မေမေက နက်မှောင်စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေခိုက်မှာ ဖေဖေကတော့ ရီဝေမှေးစင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ အမေက အာသလိုလို စုထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ စကားတွေ ထိထိမိမိ ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေက ပါးလျားညှိပြတ် နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အပြုံးတွေ စွန်းထင်းစေလို့ ရင်ဆိုင်တယ်။

မေမေက တစ်စုံတစ်ရာကိုလုပ်ဖို့ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတဲ့ သူ။ တိုးတက်ဖို့ ၊ အောင်မြင်ဖို့ ၊ ကြွယ်ဝဖို့ အမြဲတွေးတော လှုပ်ရှားနေတတ်တဲ့ သူ။ 'ပိုက်ဆံရဖို့ နဲ့ ဂုဏ်အသရေကြီးမြင့်ဖို့ ကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါရစေ ရအောင်လုပ်ရမှာ ပဲ။ လောကကြီးမှာ ငွေနဲ့ ဩဇာအာဏာ တစ်ခုခုရှိမှ ဖြစ်တာ။

မေမေ အမြဲကြွေးကြော်တတ်တဲ့ အဲသည် စကားကို ဖေဖေကတော့ အမြဲနှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မှေးစင်းရီဝေစွာ ကြည့်လို့ ဘယ်တော့မှ အတိုက်အခံ မပြုခဲ့ပါဘူး။ ဖေဖေကတော့ ရောင့်ရဲနေပျော်တတ်သူပဲလေ။ ရသမျှလေးကို တိုင်းတာသုံးစွဲလို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေချင်တဲ့ သူ။ ငွေရဖို့ အတွက် အပူတပြင်း အားကြိုးမာန်တက် ပူလောင်စွာ လှုပ်ရှားနေတာကို အင်မတန် ရွံ့မုန်းတတ်တယ်။ အရှိန်အဝါနဲ့ ချယ်လှယ်မှုတွေကိုလည်း အင်မတန် စက်ဆုပ်တတ်တယ်။

'ရဲခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကြီးမှာ ငွေနဲ့ ဩဇာ ဂုဏ်သရေအတွက် ဇွဲအားသန်သန် ဇောင်းပေးလိုက်ရင် ပူပြင်းတောက်လောင်စွာ သေသွားရမှာ နှမြောဖို့ ကောင်းလှပါတယ် စုလေးရယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ ချမ်းမြေ့နေသာမှု ကလေးတော့ လူ့ဘဝထဲမှာ ရှိရမှာ ပေါ့နော်'

အဲဒီအချိန်က ဘာကိုမှ နားမလည်သေးတဲ့ မျက်လုံးကြောင်တောင် ကလေးငယ် စုကလေးကို တိုင်တည်လို့ ဖေဖေက သူ့သဘောထားတွေ ထုတ်ဖော်ခဲ့လေရဲ့ ။ မေမေကတော့ ဖေဖေကို ပစ်ပစ်ခါခါ ဝေဖန်တယ်။ အညွန့်တုံးလူသားတဲ့ ။

ဖေဖေက မေမေ့ကို ပူလောင်မာန်ဟု န်ကြီးသူလို့ စွပ်စွဲထိတ်လန့်တယ်။ မေမေက ဖေဖေ့ကို ပျင်းရိပျော့ညံ့သူလို့ အထင်သေး မှတ်ယူတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ့ကြားက စစ်အေးတိုက်ပွဲတွေဟာ တစ်စစနဲ့ ပဲ လူမသိသူမသိ ပြင်းထန်လာတယ်။ မေမေ့ရဲ့ ငြူစူစောင်းမြောင်းတဲ့ အလိုမကျစကားသံတွေ၊ ဖေဖေ့ရဲ့ အေးစက်တဲ့ ဥပေက္ခာတုံ့ပြန်မှုတွေနဲ့ အက်ကြောင်းထင် အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ကြားမှာ စုကလေးကတော့ ဘုမသိဘမသိ အရုပ်လေးတွေ ဆွဲရင်း နေပျော်ကျေနပ်ခဲ့တာပါပဲ။

မေမေက အရုပ်တွေဆွဲလို့ လက်ဆစ်ကို ပေတံစောင်းနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါက်နေချိန်မှာ ဖေဖေက အရုပ်ဆွဲဖို့ စာရွက်အလွတ်တွေ ရှာပေးနေချိန်ပေါ့။ ဖေဖေက ရွှေသွေးစာအုပ်လေးတွေ ဝယ် လာပြီး ဖတ်ပြတယ်။ အဲဒီထဲက အရုပ်လေးတွေလိုမျိုး ဆွဲခိုင်းတယ်။ ရောင်စုံခဲတံဘူးကလေး ဝယ်ပေါ့။ ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ ဆေးရောင်လှလှ ခြယ်ရအောင်ဆိုတဲ့ နေရာက ပန်းချီကားလေးတွေကိုဂရုတစိုက် ဖြည့်ခိုင်းတော့တာပဲ။

'သစ်ပင်က ဘာအရောင်လဲ စုကလေး။ အစိမ်း ဟုတ်တယ်။ မြေကြီးကိုတော့ ဘာအရောင်ဆွဲမယ်။ အညိုရောင် အင်း ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။

ကောင်းကင်ကြီးကိုတော့ အပြာရောင် ခြယ်မယ်လား ကောင်းတာပေါ့'

'သမင်ကလေးကို အဝါရောင် ခြယ်မယ်နော် ဖေဖေ'

စုကလေးက အားတက်သရော အဆိုတင်သွင်းတော့ ဖေဖေက စုကလေးရဲ့ ဆံပင်အုံ့ခွေလိပ်လိပ်လေးတွေကို ထိုးဖွဆော့ကစားရင်း ပြောခဲ့တယ်။

'စုကလေးက သိပ်တော်တာပဲ။ ကြီးလာရင် ပန်းချီဆရာမကြီး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်'

'ယုန်ကလေးကိုတော့ အဖြူရောင်အတိုင်းပဲ ထားမယ်။ ယုန်ကလေးတွေက အဖြူရောင်ကလေးတွေနော်'

အဖြူရောင် အောက်ခံစာရွက်မှာ အဖြူရောင်ခြယ်ရင်လည်း ထူးမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ သိနေပြီဖြစ်တဲ့ စုကလေးကို ဖေဖေက ပြုံးတုံ့တုံ့ ရွှင်ချိုချိုမျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ စုကလေးက အရောင်စုံချပ်ကလေးကို ကိုင်မြှောက်လို့ ထောင့်မျိုးစုံကနေကြည့်ပြီး ကျေနပ်ရွှင်မြူးနေတယ်ပေါ့။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်မောမိတော့ ဖေဖေကပါ အရယ်ကူတယ်။ ဒီပန်းချီကားလေးကို ဆေးရောင်မခြယ်ခင်ကမှ ချွန်ထားတဲ့ ရောင်စုံခဲတံက သစ်သားဖတ် ရောင်စုံကလေးတွေဟာ စုကလေးနားမှာ ဝိုင်းရံရှုပ်ထွေးလို့ ။ ဖေဖေက တံမြက်စည်းနဲ့ လှည်းမယ်လုပ်လို့ စုကလေးအတင်း တားခဲ့ရသေးတယ်။

(၄)

'မလုပ်နဲ့ ဖေဖေ၊ အဲဒါလေးတွေကို စုကလေး သိမ်းထားချင်လို့ ။ ကြည့်ပါဦး၊ ချစ်စရာကလေးတွေ။ ဘာလေးတွေနဲ့ တူမှန်း မသိဘူးနော်'

လက်ဖဝါးကလေးနဲ့ ကြမ်းပြင်က သစ်သားစတွေကို ကျုံးစုနေတုန်း

'စုကလေးကတော့ကွာ' လို့ ဖေဖေက ရေရွတ်မြည်တမ်းရင်း တဟားဟားရယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက မေမေ ပြန်မလာခင် အပျော်တွေပေါ့။ အားလုံးဟာ သည် အချိန်မှာ အဆုံးသတ်ရတော့မယ် ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး။

'ဪ...'

စူးရှတဲ့ အသံ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ငွေဝင်ဖို့ ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေပြီး ပြန်လာတဲ့ မေမေဟာ အိမ်ရှေ့ကနေ တက်လာတော့ ဖေဖေရော စုကလေးပါ လုပ်လက်စလက်တွေ တန့်သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လို့ ခါးထောက်စုံရပ်နေတဲ့ မေမေဟာ ဘယ်အရာကို တွေ့လို့ များ သည် လောက် ဒေါသထန်သွားရတာပါလိမ့် ။ စုကလေး စဉ်းစားလို့ မရခဲ့ဘူး။ ဖေဖေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဝေသီမှေးစင်းတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မေမေ့ကို ကြည့်နေခဲ့တာပဲ။

'ရှင်ဟာ ကလေးကို တော်တော်ဖျက်ဆီးတာပဲ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ရှင့်ကြောင့် ပျက်စီးတာ။ ကျောင်းစာကလည်း ကောင်းကောင်း မရ။ အချိန်ရှိသရွေ့ အရုပ်တွေပဲ ဆွဲနေတော့တာပဲ။ ပညာမတတ်လို့ ကတော့ လူမွေးလူတောင် ပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့ လား။ အခုရောင်စုံခဲတံဘူး ဝယ်ပေးပြန်ပြီ။ ဒီကလေး သည့်ထက်ပျက်စီးတော့မှာ ပဲ။ ရှင့်ကြောင့် ၊ ရှင့်ကြောင့်'

ဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးတွေနဲ့ မေမေ့ကို ဖေဖေက ရုတ်တရက်မတုံ့ပြန်ဘူး။ ခဏကြာမှ အေးဆေးတဲ့ အသံနဲ့ စကားစတယ်။

'မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ စုကလေးက အရုပ်ဆွဲတာနဲ့ ပျက်စီးရရောလား။ မင်း အရမ်းစွတ်ပြီး မပြောနဲ့ ။ သူဝါသနာပါတာ လုပ်ပါစေကွာ'

ဖေဖေက အေးစက်စက် တုံ့ပြန်သလောက် မေမေကတော့ ပြင်းပြင်း

ထန်ထန်ကို ဟစ်အော်တားဆီးတယ်။ 'အို မရဘူး၊ မရဘူး' ဆိုတာလည်း ပါတယ်။

အရပ်တွေ မဆွဲရဘူး။ ပျက်စီးလိမ့်မယ်။ ပန်းချီဆရာဆိုတာ ထမင်း ဝ မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျောင်းစာကိုသာ ဂရုစိုက်ရမှာ ။ ပညာတတ်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ရှင် ဖျက်ဆီးနေတာ။ အကုန်မီးရှို့ပစ်မယ်။

မှတ်မိသမျှ အမေ့စကားသံတွေပဲ။ အမေ့မျက်ရည်တွေ။ ပြီးတော့ ခွန်းတုံ့ပြန် ပေါက်ကွဲစကားတွေ။ ဖေဖေရဲ့ အေးစက်တဲ့ ဝေရီတဲ့ မျက်လုံးတွေ။ 'သည်းခံခဲ့တာကြာပြီ။ မင်းလိုလောဘနဲ့ လောင်ကျွမ်းနေစေချင်လို့ လား။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးပဲ'

ကြားရဲတဲ့ ဖေဖေ ဒေါသစကားသံတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဒေါသထန်စွာ အိမ်ရှေ့ပေါက်က ဖေဖေ လှမ်းဆင်းတော့ မေမေက စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်အပြည့်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဖေဖေက လှေကားဝရောက်မှ ပြန်တက် လာပြီး မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ မှ င်တက်နေမိတဲ့ စုကလေးရဲ့ ပါးစုန့်ဖောင်းဖောင်းကို ဘယ်ညာဆက်တိုက် ကြမ်းကြမ်းနမ်းလို့ ထွက်သွားတယ်။ ရောင်စုံခြယ်ပြီးခါစ ရွှေသွေးစာအုပ်ထဲက ပန်းချီကားလေးရယ်၊ အသစ်စက်စက် ရောင်စုံခဲတံဘူးလေးရယ် ရင်ခွင်မှာ တင်းတင်းပိုက်လို့ လက်ထဲမှာ ရောင်စုံခဲတံချွန်ရာက ကျထားတဲ့ သစ်သားစဖတ်ကလေးတွေကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားတဲ့ စုကလေးအနားကို ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ မေမေ လျှောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ စာရွက်လေးနဲ့ ရောင်စုံခဲတံဘူးကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ပြတင်းပေါက်က တစ်ဆင့် အိမ်ခြံစည်းရိုးဆီ အရှိန်ပြင်းပြင်း ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။

'အို ...မေမေ'

စုကလေး မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားတာပဲ။ မေမေ ရက်စက်လိုက်

စုကလေး အော်သံနဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ရောင်စုံခဲတံဘူးကလေး ရိုက်မိသံကြောင့် ခြံရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖေဖေက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ အိမ်ခေါင်းရင်း ခြံစည်းရိုးနားမှာ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ရောင်စုံခဲတံလေးတွေဆီ စုကလေးက မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ပြေးသွားတာ ဖေဖေမြင်တော့ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားရော။ အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

'တောက်'

ခြံဝက ကြားလိုက်ရတဲ့ ပြင်းရှူရှူ တက်ခတ်သံဟာ ဖေဖေအသံပဲပေါ့။ တစ်ချောင်းစီ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ ရောင်စုံခဲတံလေးတွေကို လိုက်စုသိမ်းကောက်ရင်း ခဲတံဘူးခွံကလေးထဲ ပြန်ထည့်တယ်။ အို တစ်ချောင်း လိုနေပါလား။ ဖြူ၊ နီ၊ ဝါ၊ စိမ်း၊ လိမ္မော်၊ ခရမ်း၊ အနုအရင့်တွေ၊ အနက်ရောင်၊ ပြီးတော့ အပြာရင့်။ အပြာနုရောင် ခဲတံလေး လိုနေတာပဲ။ ကောင်းကင်ကြီးကို စုကလေး ခြယ်တဲ့ အရောင်။ ရေပြင်ကိုလည်း ခြယ်တဲ့ အရောင်။ ငြိမ်းချမ်းအေးမြတဲ့ အရောင်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွားတာပဲ။ ။ အိမ်ရှေ့ ရေပုပ်မြောင်းထဲ ကျသွားသလား။ ပန်းချီပုတ်တွေထဲ လွင့်သွားသလား သည် နေ့အထိ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ပါဘူး။ သည် နေ့ထိလည်း နောက်ထပ် ရုပ်ပုံလေးတွေ မဆွဲမိတော့ပါဘူး။ အရောင်မဲ့ ပုံလေးတွေ ကို ရောင်စုံခြယ်ရင်း၊ ရောင်စုံခြယ်ပြီးသား ပုံကလေးတွေကို ခဏခဏ ထုတ်ကြည့်ရင်းနဲ့ ပဲ အရုပ်ပုံကလေးတွေကို ရောင်စုံခဲတံဘူးကလေးနဲ့ အတူ သေတ္တာရဲ့ အောက်ဆုံးမှာ လုံလုံခြုံခြုံ ထားခဲ့တာပဲ။ 'တို့မိသားစု' ဆိုတဲ့ ပုံကလေးကို တော့ အခုထိ ရောင်စုံမခြယ်ရသေးဘူး။ အဲသည် ပုံကလေးထဲက မိသားစု ၃ယောက်ပုံရဲ့ နောက်ခံကောင်းကင်ကို

ခြယ်သစရာ အပြာရောင်လေးလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။ အခုဆို ၁၀နှစ်
ကျော်ပြီပေါ့။ အပြာနုရောင် ရောင်စုံခဲတံကလေး လိုနေတဲ့ ခဲတံဘူးရဲ့
ကွက်လပ်နေရာလေးကို ကြည့်ပြီး ခဏခဏမျက်ရည်ကျရတယ်။ ခဲတံ
ကလေးက အဲသည် အချိန်ကတည်းက ပြန်မတွေ့တော့ တာ။

ပြီးတော့ ဖေဖေကလည်း အဲသည် အချိန်ကတည်းက စုကလေးဆီ
ပြန်မလာတော့ဘူးလေ။

တမ်းတစွာ၊ ဝမ်းနည်းစွာ၊ နာကျင်စွာ စုကလေး ငိုသင့်ပါတယ်နော်။

(ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ မတ်လ၊ ၁၉၉၁)

*